

DUMITRU DRAGOMIR

Meciurile vieții mele

PACO Editură și tipografie

DUMITRU DRAGOMIR

Meciurile vieții mele

Volum îngrijit de Dragoș Dumitriu

PACO Editură și tipografie
București 2016

CUPRINS

Cuvânt înaintea meciului cu viața	9
Capitolul 1	
Amintiri fără copilărie	12
Capitolul 2	
Cupa României - sau când norocul vine cu piciorul rupt	30
Capitolul 3	
Viitorul Scornicești – Ceaușescu, fotbal, bălegar și poker	65
Capitolul 4	
Conducător la Brașov, prima sarcină – retrogradarea!	125
Capitolul 5	
Conducând clubul Miliției și deturnând avioane	155
Capitolul 6	
Nebunia din '89 - "Mitică, scapă de ce ai în casa de bani!"	195
Capitolul 7	
O mare aventură – investiția în presă	217
Capitolul 8	
Politică și fotbal, sau "Țărane, te pun primul pe listă!"	243
Capitolul 9	
Printre ei – personaje și întâmplări de comă!	286
Capitolul 10	
Înlăturarea de la Ligă – culisele unei conspirații	327
Capitolul 11	
"Armele democrației: presiuni și prigoană"	363
Capitolul 12	
Procesele mele	378
Anexe	
Anexa 1: Cazul "Universitatea Craiova"	404
Anexa 2: Cazul "Drepturile de televizare"	442
Anexa 3: "Opinie separată/în completare la Raportul de expertiză contabilă și fiscală judiciară"	474

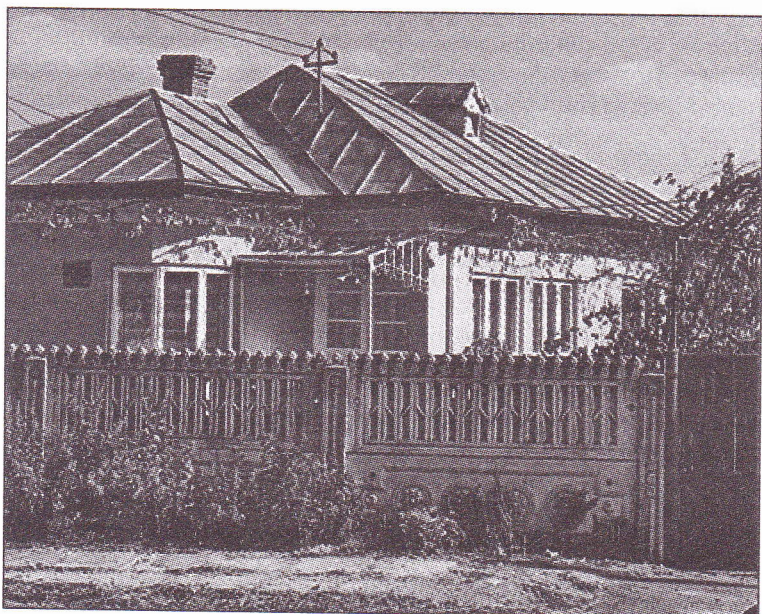
CAPITOLUL 1

Amintiri fără copilărie

Unii numesc copilăria locul sau timpul din care au plecat; pentru mine a fost perioada vieții din și de care am fugit...

De fapt, nu-mi face plăcere să evoc vremea copilăriei, pentru că eu nu am avut așa ceva. În afară de sufletul bun al mamei, nu-mi amintesc de vreun alt motiv de bucurie. Muncă și iar muncă...

Casa părintească din Bălcești. Un loc care a cunoscut multă muncă și poate prea puține bucurii, dar, cât e de mică, această căsuță a găzduit multă demnitate. Ca oltenii - săraci, dar mândri.

nu știam de altceva.

Poate doar că, din când în când, atunci când în anumite duminici, mama mea cea cu suflet bun rupea din toată sărăcia noastră și făcea câte un lighean de gogoși și mă lăsa să mănânc până nu mai puteam să respir! De atunci am dobândit singurul meu "viciu" care m-a ținut până la vârsta de bunic – dorința și plăcerea de a mânca până peste săturate!

Pe tata nu l-am iubit niciodată, fiindcă mă rupea cu bătăile. Dar aveam să-l înțeleg și să-l respect mulți ani mai târziu, dându-mi seama că, atunci când mă bătea, de fapt îmi dorea numai binele... așa erau firea și felul său de a fi. Eu aveam să urăsc toată viața violența, precum și vorbitul urât - așa a fost firea mea.

Despre sora mea nu pot scrie multe, în afară de compătimirea pentru o viață de muncă și neajunsuri. A suferit enorm, rămânând de foarte tânără văduvă și cu trei copii în grijă.

Despre mine, copilul Mitică... Poate nu credeți, dar a existat și așa ceva. Pot să vă spun că, uitându-mă în oglinda sufletului, că el nu diferă de cel pe care îl vedeți certându-se la televizor, cu politicienii sau cu ziaristii, ba chiar și cu el însuși, apoi împăcându-se cu toți. Copilul a rămas în mine, iute la minte și sănătos la trup - uneori nu și la cap - , avea și are dor de ducă, de trai bun, de sinceritate în gura mare, de orice în gura mare, pofticios la mâncare, veșnic nemulțumit de el însuși, dar ferindu-se să facă sau măcar să dorească răul cuiva. Și, ca un paradox, am fost (și poate sunt) un copil care a fugit de copilărie... dar pentru care copiii vor fi totul. Sau, privind din alt unghi al amintirilor, îl văd pe copilul Mitică fugind cu sufletul la gură să ajungă repede, cât mai repede, un om mare.

De aceea sar și acum peste istoriile mărunte ale copilăriei, care nu mi-au influențat nici caracterul, nici viitoarea vocație. De fapt, toate acele întâmplări uitate nu au avut decât un singur rezultat – o imensă dorință de a pleca de acasă, de a mă rupe de o viață pe care nu o simțeam ca fiind pentru mine, de a-mi schimba soarta luând frâiele vieții în propriile mele mâini. De unde aveam

acea cutezanță, acea încredere în mine, un „necopt”? O explicație ar putea fi undeva sus, de unde Cineva s-a uitat la mine mai atent decât la alții, sau poate de jos, de la ”echipa adversă” ... sau poate pur și simplu frica de sărăcie și dorința de un trai mai bun.

Abia împlinisem 14 ani, terminasem cele șapte clase (obligatorii pe vremea aceea a comunismului) și, după o ceartă cu tata, care era mai mereu nemulțumit de mine, m-am dus și mi-am luat buletinul, i-am cerut mamei să-mi dea niște bani, dacă are... pentru că eu oricum plec în lume să-mi fac un rost! Biata mama avea în casă numai cinci lei, vânduse cinci ouă unei vecine...

Desculț, cu niște pantaloni scurți proveniți din unii mai vechi care se rupseseră în genunchi și cu o cămașă mare căreia îi suflecasem mânecile, am plecat pe jos spre Craiova. Cine s-ar fi gândit că, peste zeci de ani, voi reveni aici ca demnitar al țării și voi contribui la schimbarea comunei în oraș?...

La 14 ani, căutându-mi desculț norocul

Mergeam hotărât pe drumul prăfuit, dar cam la zece kilometri de Bălcești m-a ajuns din urmă o basculă care căra îngrășăminte de la Combinat (Combinatul chimic Govora) pentru C.A.P.-ul (Cooperativa Agricolă de Producție) din Bălcești

- Unde mergi, bă, copile?
- Am fugit de acasă și nu am de gând să mă mai întorc!
- Bă, ești nebun, crezi că la oraș e viața mai bună?
- Nu știu, dar înapoi nu mă mai întorc!

... Și plecai iar la drum, n-aveam chef să-mi facă până și străinii morală! Camionagiul mă claxonă...

- Bine, hai, urcă aici lângă nevastă-mea...

Am mers până aproape de Craiova, până când ne-a oprit un milițian. Se uită în cabină și mă vede.

- Bă, iar ai cabina mașinii plină? Nu ți-am spus să nu mai fiți trei în cabină? Și sacii ăia de îngrășământ pe care i-ai promis, unde

sunt? Pe nevastă-ta o cunosc, dar desculțul ăsta cine e?

- Dom' plutonier, e un copil amărât care a plecat de acasă de sărăcie și dorește și el să ajungă la Craiova, poate-i surâde norocul...

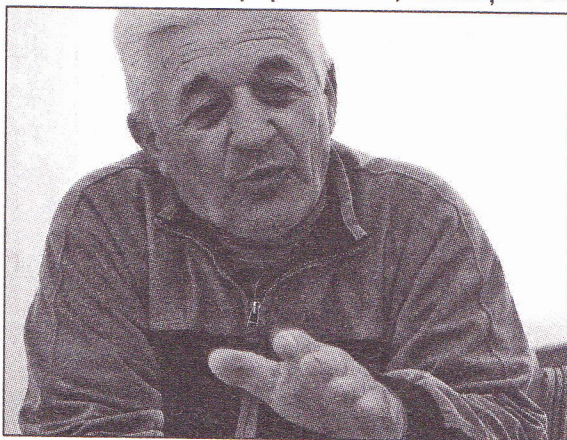
- Ce noroc, bă, ești nebun?! Nu vezi că nu are nici 30 de kile?! Ce să muncească ăsta? Dă-l jos - și când te întorci îl iei de la post și-l duci înapoi acasă!

Peste ani, prietenul meu din copilărie, Eugen Nemoiu zis "Pu-iață", își amintea: "Tac-su îl bătea și îl trimitea la muncă. Nu-i convenea că lui Mitică îi place cartea, nu sapa. Când noi ne duceam la joacă, el mergea la sapă. Îl vedeam cum trecea necăjit pe aici și îmi părea rău. Ne aveam ca frații, eram nedes-părțiți... de la grădiniță până când am terminat clasa a șaptea și el a plecat. Mi-a zis că se duce la oraș și dus a fost! A legat vaca de un pom și le-a lăsat vorbă unor femei că pleacă. Se vedea că îl duce mintea și că va ajunge mare, însă sărăcia l-a împins să lupte cum a putut mai bine".

Când am auzit asta am deschis ușor ușa basculei și am rupt-o la fugă într-un lan de porumb. Până și-a dat seama plutonierul, eu eram la mare distanță... Nu s-a mai luat după mine, dar nici mașina nu am mai prins-o.

Am mai mers cinci - șase kilometri și am ajuns la Craiova. Se lăsase întunericul... Ce să fac, copil singur, fără bani?... Am întrebat încotro este gara și am dormit peste noapte într-o sală de așteptare.

A doua zi m-am dus în piață și acolo am avut prima mea "funcție" - am descărcat legume și fructe, mai mult pepenii verzi, lubenițele de

Dăbuleni, iar noaptea dormeam între sacii cu produse agricole. Și asta timp de o lună...

În timpul acesta ai mei mă căutau - și până la urmă au aflat unde sunt și ce fac.

Lubenița și admiterea la examen

Tata a venit după mine cu diploma de șapte clase și m-a înscris la o școală profesională cu profil chimic. Dar pentru a fi admis acolo trebuia să treci mai întâi examenul medical - în primul rând să nu ai sub 40 de kilograme - abia după aceea intrai în examenul propriu-zis, de cunoștințe.

Cu o zi înainte de examinarea medicală m-am cântărit (pe un cântar din piață) și am constatat că nu am decât... 37 de kilograme îmbrăcat! Nu am dormit toată noaptea gândindu-mă înnebunit dacă să mă mai duc la examen - mai ales că tata, când a văzut că nu am 40 de kilograme... a plecat acasă! Noaptea e însă un sfetnic bun, cum pe drept se spune, iar dimineață, când m-am trezit, știam ce aveam de făcut!

Am cerut țăranului căruia îi descărcasem căruța cu pepeni verzi o ditamai lubenița și am plecat cu ea în brațe la școala unde mă înscriesem. Vizita medicală se făcea în ordine alfabetică. Când au ajuns la litera D, am spart lubenița și am mâncat-o iute pe toată! Atunci când m-am urcat pe cântar parcă eram din filmele din Al Doilea Război Mondial. Doctorul s-a uitat la mine și i-a spus unei asistente:

- la uite ce arătare-i pe cântar! Ce ești tu mă, cu burta asta, suferi de ceva?

- Nu, dom' doctor...

Nu am apucat să termin vorba, că am început să vomit! Toată lubenița pe care o mâncasem era întinsă pe podeaua cabinetului medical...

- Ce-i cu tine? Ce s-a întâmplat?!

- Am fugit de acasă și nu mă mai întorc!

- Bine, bine, dar ce ai făcut?

- M-am cântărit aseară și nu aveam decât 37 de kile. Am descărcat o căruță de lubenițe și am primit una pe care am păstrat-o și am mâncat-o ca să fac kilogramele.

Dârdâiam de încordare și rău ce-mi era, iar vorbele îmi ieșeau șuvoi. Doctorul mă privea uimit - pe cât eram de slab, pe-atât păream de hotărât. Clătină din cap...

Când vorbesc de anii de demult, îmi dau seama cât de greu este altcuiva să înțeleagă prin ce am trecut și de ce sunt atât de mândru de ce am realizat. Cât de frumos este să vezi ce ai construit, de la clădiri, instituții, afaceri, ziare și până la mulțumirea mea cea mai mare, nimic altceva decât fiul meu Bogdan.

- Măi copile, puteai să mori... Eu te trec admis... Dar trebuie să mai știi și ceva carte.

- Încerc, dom' doctor – dar chiar dacă nu reușesc, înapoi acasă nu mă mai întorc!

- Bine, dar eu am încredere că ai să reușești!

În Ardeal, învățând să fiu alt om

Nu știu dacă doctorul vorbise sincer, dar încurajarea lui a însemnat mult pentru mine. Privind în urmă acum, când scriu, îmi dau seama că acest medic și camionagiul care mă luase de pe drum au fost primii necunoscuți din viața mea care mi-au dat o șansă. A doua zi am reușit la școală... și s-a arătat norocul vieții mele!

Combinatul chimic Ișalnița nu avea grup școlar de chimie, așa că am fost repartizat în inima Ardealului, la Făgăraș, unde funcționa un grup școlar chimic pe lângă Combinatul chimic de acolo.

Spuneam că atunci s-a arătat norocul care m-a urmărit în viață – a fost perioada care m-a schimbat, care mi-a deschis ochii spre o altă lume. Veneam din semisălbăticie, cu picioarele goale și călcâiele crăpate, unde de multe ori, cum se spune acum în glumă, aveam furnici și, cum eram mai zbrehui decât alții, poate creșteam și greieri! La Făgăraș am învățat să mă spăl, să mănânc civilizat la masă, să mă îmbrac... Pe vremea aceea, comunismul oferea totul gratuit, chiar și educația, iar oamenii simpli puteau profita din plin. Iar diferența între Ardeal și Oltenia este evidentă și astăzi în multe domenii ale vieții, dar atunci era pregnantă, cel puțin în privința civilizației.

Trei ani am stat la Făgăraș, învățând și făcând sport. De fapt, ca să stau ceva mai departe de Combinat, m-am apropiat de sport. La Făgăraș am luat prima dată cunoștință cu sportul de competiție. Îmi plăcea fotbalul, mă duceam la antrenamente, și calitățile mele fizice, în special viteza, au atras atenția celor de la echipa de juniori

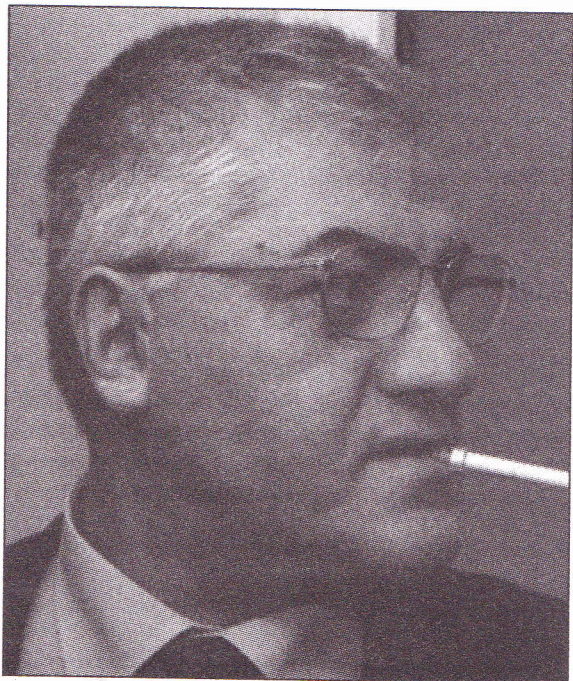

a "Chimiei" Făgăraș care m-au luat în echipă, cel mai mult jucând fundaș central.

După cei trei ani petrecuți la Făgăraș, m-am întors la Craiova - fiind repartizat să muncesc la Combinatul chimic. Dar eram alt om... Ardealul mă schimbase total. Comportamentul meu era atât de diferit față de al celor care făcuseră școala în alte zone - ca între al unui student față de al unui elev din clasele primare. Dintr-un copil fără stăpânire, agresiv și neascultător, devenisem un bărbat manierat, ascultător și cu destule cunoștințe pentru vârsta de 17 ani. În plus, din naștere eram un copil isteț...

M-am înscris la liceul seral - mergeam conștiincios în fiecare seară - dar prima mea grijă

*N-am fumat,
decât așa, odată
pe an cred că am
pufăit o țigară. Nu
mi-a plăcut nici să
beau. Când eram
mic, mama ne
făcea gogoși cu
zahăr, erau bucu-
ria mea, dar tata
îmi dădea să beau
vin acru, de țară...
Nu cred că există
o combinație mai
oribilă, un gust
mai rău!*

a fost sportul. Eram mai mereu ostenit, pentru că veneam la școală după antrenamente care erau obositoare. De fapt, această perioadă în care eram tânăr și nu-mi păsa de oboseală avea să însemne începutul lungii mele cariere în sportul mare. Știam că acesta trebuia să fie viitorul meu – era cel pe care mi-l doream.

Fotbalist la Știința

Pasul următor a fost Știința Craiova. Echipă mare, aflată în ascensiune, jucători buni, public înfocat. Pentru mine, a ajunge la un asemenea nivel era o încercare dificilă. M-a ajutat mult perioada în care am jucat la juniorii Chimiei Făgăraș, aveam calități motrice foarte bune, dar pentru că m-am dus târziu la fotbalul de performanță îmi cam ”punea piedică mingea”, vorba moldovenilor, nu prea ”știam” cu dânsa.

În 1965, la recomandarea unui coleg de cameră – locuiam pe atunci în blocul tineretului din Sineasca, un cartier mai deocheat al Craiovei - m-am dus și am dat o probă de joc la juniorii Craiovei, unde antrenor era răposatul Gică Scăieșteanu, un reputat antrenor de copii și juniori. Când au văzut cum fugeam și ce alunecări făceam, m-au legitimat imediat la ”U” Craiova!

După un an petrecut la juniori am fost promovat împreună cu Deselnicu, Boșoteanu și Dașcu la echipa de tineret a Universității. Aici l-am avut antrenor pe profesorul Tică Oțet, cu care am câștigat campionatul național, fiind titular meci de meci. După un an și jumătate jucat la tineretul Craiovei, antrenorii de atunci, Robert Cosmoc și Gică Nuțescu, m-au promovat la prima echipă a Universității din Craiova. Ambițiile mele sportive ar fi trebuit să fie satisfăcute, dar... eram mai mult pe bancă. Explicația? Jucam pe același post pe care evolua Costică Deliu, căpitanul Științei Craiova și mai apoi Universitatea Craiova. Or, eu nu am fost mulțumit cu statutul de rezervă...

Altfel, condițiile erau foarte bune - Craiova îmi oferise

Regretatul antrenor Constantin Oțet, cel care m-a apreciat titularizându-mă în fiecare meci al echipei de tineret, până când Robert Cosmoc avea să mă introducă în echipa de seniori a "Universității" Craiova. Cu Oțet aveam să mai lucrez ulterior, de aceea eu, în calitate de conducător de club, "titularizându-l" ca antrenor.

apartament pe Calea Severinului, la serviciu nu mergeam, dar primeam un salariu consistent și, între timp, am terminat și o școală postliceală de construcții hidrotehnice. Și totuși, eram mai mereu nemulțumit, așa cum de altfel aveam să fiu în multe momente ale vieții – poate nu totdeauna justificat. Atunci însă eram la vârsta marilor ambiții, mă însurasem, știam că mintea mă duce mai mult decât pe alții și... voiam totul de la viață!

Între timp terminasem liceul la seral și nevastă-mea m-a pus să învăț toată vara pentru a da examen la Drept în București. Ba mai mult, ea a